

Isten a Földön	2
Jézus, te égi szép, tündök- ló fényű név!	3
Fehér Károly köszöntése	4
Emlékezés elhunyt szeretteinkről	4
Tudósítás konferenciáról	5
Gondolatok a fájdalomról	6
EKME	7
Nyugdíjas kirándulás	8
Luther önmagáról	8
Szentföldi körút	9

Itt a drága idő, Jön az üd-
vözítő
Népe váltáságára, Boldo-
gítására,
Hogy mentse a rossztól És
minden gonosztól.

EÉ 134:1

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2018. IV. szám

Te mit adsz idén karácsonykor Jézusnak?

„Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával, és leborulva imádták őt. Kinyitották kincses ládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.” (Mt 2,11)

Csodálkozom azon, amiket a bölcsek tettek Jézusért.

Egyrészt csodálkozom azért, mert képességük és tudásuk megindította őket, hogy elkezdjék keresni a még kicsi királyt, hogy megtalálva imádhassák őt. „...**láttuk az ő csillagát napkeleten, és eljöttünk, hogy imádjuk őt.**” – olvassuk kicsit előbb a Mt 2,2b-ben.

Másrészt csodálkozom azért, mert képességük és tudásuk, meggyőződésük és bizonyosságtételle formálódott útközben. Heródes király előtt bátran mertek egy új királyról beszélni. „**Heródes titokban hívatta a bölcseket, és gondosan kikérdezte őket.**” (Mt 2,7)

Aztán azért is csodálkozom, mert ezek a bölcsek kilométereket voltak képesek utazni személyes hitük miatt. Ha képességükből fakadó tudásuk, meggyőződésük, és Heródes előtti bizonyosságuk útközben nem forrt volna össze szívükkel, nem gondolom, hogy hajlandóak lettek volna megtenni ekkora távolságot. Valódi ok és cél nélkül melyikünk váгна neki szívesen, jó kedvvel egy nagyon hosszú útnak? Ugyanis ezek a bölcsek – hosszasan követve a csillagot, ami előttük ment – örömmel érkeznek meg úti céljukhoz: „... **igen nagy volt örömük. Bementek a házba, meglátták a gyermeket anyjával, Máriával...**” (Mt 2,11a)

S mégis, leginkább a következőkért csodálkozom: „... **leborulva imádták őt. Kinyitották kincses ládáikat, és ajándékokat adtak neki: aranyat, tömjént és mirhát.**” (Mt 2,11b)

A bölcsek nem üres kézzel érkeztek a kicsi királyhoz, azaz Jézushoz. Ez számomra azt jelenti, hogy mielőtt útnak indultak volna a bölcsek, komolyan átgondolták a találkozás pillanatát. Kincses ládájukba valódi, értékes kincseket tettek, hogy később átadhassák azokat. Mégis az aján-
dék átadást valami nagyon fontos mozzanat előzte meg: a bölcsek teljes testtartással kifejezték imádatukat Jézus felé.

Miért választottam ezt az egyetlen történetet az előttünk álló adventi időszakra?

Azért, hogy az adventi időszak alatt mi is legyünk bölcsek.

Legyünk bölcsek, akik már most belegondolnak abba, hogy a négy advent úti célja a „jászol”, azaz a Szenteste – ami Jézusról, Isten Fiának megszületéséről szól, nem valami másról.

Legyünk bölcsek, akik az időutazás közben szívükben, lelkükben, elméjükben is örömteljesen készülődnek: vajon mit vihetnének a Királynak?

**Legyünk bölcsek, akik a rohanás és vásárlás mellett szánnak időt arra is, hogy elmondják biz-
zonyosságukat másoknak: valójában Jézusról szól az Advent, Szenteste és a Karácsony.**

Legyünk olyan bölcsek, akik – miután hosszú utat tettek meg – Szenteste úgy állnak meg a Király előtt, hogy szívük kincses ládját kinyitva, igazi értékeket tudnak átadni Neki. S mégis, talán a legfontosabb lenne, ha ezek a bölcsek is – mielőtt bármi ajándékot adnának Jézusnak – előbb teljes szívvel, lélekkel és elmével tudnának jelen lenni az Ő jelenlétében, Rá gondolni, Őt dicsérni, és imádni. Hiszen ez az egész Róla szól.

Láng Kitti
(lelkészi munkatárs, hitoktató)

Isten a földön.

Mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek. (Tit. 2.11)

Napjainkban, még egy kisebb jelentőségű esemény esetén is, a hírközlő szervek nem győzik egymást túllicitálni furcsa címekkel és különböző nagyságrendű jelzők használatával. Nem egyszer felmerült bennem a gondolat: ha a hírközlés technikája és különösen a szellemisége 2000 esztendővel ezelőtt a maihoz lett volna hasonló, szenzációs eseményként közölték volna-e a Betlehemben történeteket. Ha igen, tudtak volna-e ilyen címet adni híradásaiknak: **Isten a földön.**

Mivel abban az időben egészen más volt a világ, Isten különös módját választotta Fiának, Krisztus megérkezésének bejelentésére. Tudunk angyalok megjelenéséről, szózatáról, énekéről. Figyelemfelkeltő csillag feltűnéséről az égbolton. A Lélek útmutatásáról a jeruzsálemi templomban szolgálóknak. Ez csak néhány példa a Jézus születéséről szóló híradásoknak.

A Messiás jöveteléről próféták beszéltek évszázadokon keresztül Izraelben. Volt olyan idő, amikor a várakozási láz magasba csapott. Voltak korszakok, amikor teljes feledésbe merült ez az isteni ígélet. Végül elérkezett az idő, és a régen elmondott isteni ígélet beteljesedett. **MEGSZÜLETETT. MEGÉRKEZETT.** Talán jövele fontossága miatt, talán a körülmények, a korszellem miatt kellett Jézus érkezését ilyen különleges módon tudtára adni világnak: **Isten a földön.**

Valószínűnek tartom, nem csak mai életünkre jellemző az a korkép, amelyet egy általam nem ismert szerző énekében, versében megénekel: „Mennyből az angyal eljött a földre, és azt sem érti, hogy hová került, mi ez az egész. Mennyből az angyal eljött, hogy segítsen, de úrrá lett rajta a kétségbeesés”.

Első karácsonykor Jézus, az Isten Fia érkezett meg. Ma a különböző híradások hallgatása, a hírek olvasása közben-után gyakran tesszük fel a kérdést: már ez is hír? Vagy ami talán még gyakoribb: mi hasznom ebből? Karácsony azért történt, hogy elmúljon a kétségbeesés. Isten ezután ne csak egy távoli, hatalmas, félelmetes Isten legyen az ember képzeletében, hanem egy könnyebben megismerhető, szerethető Csoda ebben a világban. Karácsony Isten ígérete teljesedésének kezdete. Hirdeti: Isten nem haragszik a világ emberére. Jézus

művén keresztül hidalja át azt a mérhetetlen távolságot, amely elválasztja Tőle az emberiséget. Mivel a bűn miatt az ember képtelen belépni, fellépni, feljutni az Isten világába, azért Ő jön a földre, hogy ez megtörténhessen. Azért, hogy találkozzon velem. Azért, hogy Jézus életén keresztül elkészítse a hozzá való hazatérés csodálatos útját. Az történjen, amit János Jézus művének befejezése után néhány évtizeddel leírt: „Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében”. (Jn. 1,12)

Hogyan lehetünk mi gyermekei, akiket lehúz a bűn súlya? Úgy, hogy a karácsonykor érkező gyermek a remény üzenetét hozza: Krisztus azért jött, hogy átváltsa bűneink büntetését. Megváltson minket, hirdesse: Isten megbocsát a megtérő bűnösnek. Minden embernek.

Isten a földön. Ez olyan hír, amelyet nem lehet eltüntetni, cifrázni, és nincs alkalmas jelzőnk arra sem, hogy igazi értékét el tudjuk mondani. Nincs más, nincs ennél nagyobb hír, amely elhomályosíthatná értékét és fontosságát.

Csóri Sándor egy alkalommal így vallott: „Ahhoz, hogy a valamikori betlehemi fényességet elfelejtessék az emberekkel, a politika és az üzleti világ hatalmasainak nagyobb csillogást kell kitalálniuk. Tudjuk, próbálkozások mindig történtek. Korunkban ma is sokan fáradoznak ezen..... De! Próbáld meg a Napot eltakarni! Az egészen felhős ég alatt is van világosság. Zárt szoba – egy piciny pont a földgolyón. A napfogyatkozás is csak egy sávban tud sötétet varázsolni. Ha a Napot nem tudod eltüntetni, az Isteni fény és angyali sereg fényessége mennyivel inkább ragyog a világ felett”.

Örülhetsz, mert ez A HÍR. Ennek a hírnek a következményei pedig az életedet jelentik.

Áldott Karácsonyt! Isten a földön. Elindult a szíved, az életed felé.

Kósa László
lelkész

Jézus, te égi szép, tündöklő fényű név!

Újévi gondolatok a 389. ének alapján

Nehezen tanulgatjuk, de túl gyorsan felejtjük, hogy az év nyolcadik napja Jézus Krisztus Urunk nevének ünnepe. Ez az a bizonyos nyolcadik nap, amelyen az Ótestamentum rendje szerint cselekedtek az újszülött fiúgyermekkel: megkapták testükre, szó szerint húsba vágóan az Istennel való szövetség jelét, és ezzel együtt nevet kaptak. A név nem a divathoz igazodott. Beszédes név volt, amely nem csupán azonosító jelként szolgált, nem csupán családi vagy törzsi kapcsolat kifejezője volt, hanem elsősorban az Istennel való kapcsolatra utaló, „beszélő” név volt. Lukács evangéliuma elmondja, hogy a Gyermekek nevét nem Mária és József, nem is valaki a rokonságból választotta. Úgy nevezték, „ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant” (Lk 2,21) Nem a név formálta a Gyermekeket, hanem a név viselője a nevet. Jézus maga adott új, hasonlíthatatlanul gazdagabb tartalmat ennek a formálisan nem ritka, nem egyedülálló névnek. A Filippi levél Krisztus-himnuszában a név viselőjének páratlanságáról: Isten őt mindenek fölé magasztalta, és azt a nevet ajándékozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké, és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus ÚR, az Atya Isten dicsőségére.” (Fil. 2,9-11)

Az a Jézus az ÚR, aki emberré lett, és kereszthaláláig alázza magát értünk és üdvösségünkért. Az a Jézus az ÚR, aki a Zsidókhoz írt levél hitvallása szerint nem szégyell bennünket testvérének nevezni az Atya előtt. (Zsid. 2,11) Az idők teljességében neki szól az ujjongó ének: „Mélto a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás.” (Jel. 15,11)

De már most az Úrvacsora asztalánál róla valljuk imáddattal: „Óáltala, Övele és Öbenne a tiéd, mindenható Atya Isten a Szentlélekkel egységben minden tisztelet, hatalom és dicsőség most és mindörökké.”

Tehát nem a miénkhez hasonló, tiszteletből észben tartott, évente egyszer visszatérő névnapot ünneplünk, hanem azt a Jézust imádjuk és kérjük, akit Isten egész életünk és egész történelmünk Urává tett. Nem mi tiszteljük meg Őt, hogy emlékezetben tarjuk a nevét, hanem egész életünket, minden napunkat, életünket, mindenünket, minden vérség és hit által hozzánk tartozóval együtt irgalmas

uralma alatt szeretnénk tudni. Neve imádságunk is: Jézus segíts!”

Úgy tudjuk, hogy Jézus neve valamikor csatakiáltás is volt. Jézus Krisztus Urunk nevének ünnepén szívesen énekeljük a 182. éneket: „Jézus legyen jelszavunk...” Ő azonban több jelszónál. Katonaviseltek fülében, háborúk borzalmait fronton és itthon megszenvedettek fülének talán túl militáris hangzású is. Jó, hogy újévi énekünk nem is ragad bele ebbe a jelzőbe, hanem pajzsként, tehát védelemként, utat jelző fényként, éltetőkként és reménységünként szólítjuk Jézust és imádjuk Őt, hódolunk előtte. Akkor is Urunk, amikor a mi kezünkben minden lehetőség kihull, akkor is fényünk, amikor a szemünk fénye kihuny, akkor is szószólónk, amikor a legbeszédebb száj is becsukódik, amikor már az a bizonyos sóhaj is elszáll, amivel még kapaszkodnánk belé. Az apostoli szóban Ő ígéri a „szabad utat” hozzá, amikor pedig itt minden ajtónk becsukódik és „tágas térre” visz ki bennünket, amikor a sírunk szélén állók csak azt látják, hogy a legszűkösebb „lakás” földből való tetője ránk szakad.

Nincs kétségünk afelől, hogy a „tündöklő fényű név” elé ebben az évben is, talán naponta, odatolakszik testi-lelki formájában az a bizonyos „sötét”, amelyet sommásan bűnnek, részleteiben pedig Jézus iránti bizalmatlanságnak, akarata, jó szándéka semmibe vételének, szeretete iránti bizalmatlanságnak, szeretete iránti érzéketlenségnek, ajándékai előtti vakságnak, ígéreteivel szembe forduló reménytelenségnek, egymással is hadakozó szeretetlenségnek észleljük és tesszük is.

Csak az lehet a reménységünk, hogy a „tündöklő fényű név”, a világ világossága, mégis minden nap felkel, kiragyg a felhőkből és elhozza azt a napot is, aminek nem lesz nyugta, amikor nem új számot írunk az elmúlt helyébe, nem naptárt cserélünk, amikor „idő sem lesz többé”.

Addig pedig Újévkor, az év minden napján, életünk minden örömeiben, gondjában-bajában, magunkért, szereteteinkért, egyházunkért, népünkért, nem jelszóként, hanem kérésünk és hálaadásunk, bűnbánatunk és a bocsánatáért való hálaadásunk egyszavas imádsága „JÉZUS” legyen.

Fehér Károly
ny. esperes

A 90 éves Fehér Károly nyugalmazott esperes úr köszöntése

„Bölcsesség lakik a megőszült emberben és okosság a hosszú életben., (Jób 12,12)

Fehér Károly nyugalmazott esperes úr, akit szeretetünk kifejezésként, és természetesen az Ő közvetlen, megengedő stílusából eredően, mindnyájan Karcsi bácsinak szólítunk, november 1-én volt 90 éves. Istentiszteleten köszöntötte Bencze András lelkész és Kiss László felügyelő a gyülekezet és a jelen lévő családja közösségében. Karcsi bácsi köszönő szavaiban elmondta, hogy hosszú szolgálata során ebben a gyülekezetben töltötte a leghosszabb időszakot. Nyugdíjba vonulásakor, 1996-ban költöztek Székesfehérvárra.

Az idei évben több évfordulót is ünnepelhetek feleségével, Lenke néniel együtt. Az idén ünnepelték a 60. házassági évfordulójukat, melyről most egy ide illő idézettel emlékezünk meg: „*Kimondhatatlan nagy dolog ám az, hogy akik a fiatal-ság harcaiban együtt éltek, az öregség ösvényein is együtt lépdeljenek!*”

Az idén volt Karcsi bácsi lelkésszé szentelésének 65. évfordulója is. Korábbi köszöntő írásaimhoz híven, most is választottam egy verset, fogadd tőlünk szeretettel!

MENEDÉKEM!

Múló időm, Uram Teremtőm,
csak forgács az időtelenből,
a véges út, a földi pálya
a teremtés hasadt szilánkjá.
Hogy is lehet, hogy e szilánkot
jelenléteddel így megáldod?
S a halandó emberi lelket
hatalmaddal újjátermedt?
Köszönöm, hogy hinni, remélni
én is ide jöhettem: é l n i !
S földi időm, ha itt letelne,
kaput nyitsz az időtelenbe,
mert a múlás csalóka látszat,
mert hatalma nincs a halálnak
azon, akit Krisztusa éltet!
Menedékem: az örök élet!

Füle Lajos

Kedves Karcsi bácsi!

Az egész gyülekezet nevében kívánjuk, hogy Isten segítségével még sokáig maradj velünk és szeretett családot körében! Szükségünk van a bölcsességre, a hosszú életed során szerzett tapasztalatodra, hiszen tudták már régen is, hogy „*bölcs nem születik, bölcs emberré csak az idők múlásával válik valaki.*”

Nagy szeretettel köszöntünk!
Isten éltessen erőben, egészségben!

Prépost Károly
másodfelügyelő

Emlékezés elhunyt szeretteinkre

November elején emlékeztünk elhunyt szeretteinkre, és rájuk emlékezünk minden évben gyertyagyújtással a templomunkban is az „Örök Élet” vasárnapon. Ebből az alkalmából felsorolásra kerültek az idén elhunytak nevei egy-egy szál gyertya gyújtása kíséretében. Mi most egy gyülekezeti tagunk által írt verssel emlékezünk.

Halottak napján

November van, késői Ősz.
Subába bújt, fázik a csösz.
Lehullottak a levelek,
érezni a közel' telet.

Őszi ködök szaporodnak,
a magasban felhők úsznak.
Minden élők végső helye,
a temető, telis-tele.

Tele őszi virágokkal,
sírcsokrokkal, koszorúkkal.
A halottak rég pihennek,
csak az élők emlékeznek.

Emlékeznek múlt nyarakra,
tavaszokra, májusokra.
Gyermekkorra, együttlétre,
bús napokra, jóra, szépre.

Minden csendes, ünnepélyes.
Fényben úsznak az ösvények.
Fejük felett csillag csillan,
a sírokon gyertya villan.

Gyertya fénye a fejfákon,
lidércfényű, mint az álom.
Emlékezők szeme párás,
ajkukon rebegő áldás.

Itt fiúra, ott apára,
emitt egy édesanyára
emlékeznek, halk szavakkal,
szeretettel, áhítattal.

Mint tündérkert arany fája,
csillog a halottak országa.
Itt béke van. Itt nincs harag.
Imádságra szól a harang.

Imádságra értük, értünk.
Megbocsátani a vétünk.
Megbékélni az idővel,
a sorssal, a jövővel.

Nap megpihent, feljött a Hold.
Árván marad lassan a holt.
A sírgyertyák tövig égtek,
emlékezők hazatértek.

Kulcsra zárul már az ajtó
az utolsó látogató
kocsiba szállt, elutazott.
Isten veled, drága halott!

Némedi Zoltán

Rövid tudósítás a Felügyelők Országos Konferenciájáról

Az idén november 9-11. között került megrendezésre a felügyelők országos konferenciája. A konferenciát Révfülöpön, az Ordass Lajos Evangélikus Oktatási Központban tartották. A tavasszal tartott gyülekezeti választások eredményeként sok új felügyelő, másodfelügyelő volt a résztvevők között. A rendhagyó bemutatkozások során sok új személy, sok fiatal is tudott egymással ismerkedni. Gyülekezetünket Kiss László felügyelő más irányú elfoglaltsága miatt jelen sorok írója, mint másodfelügyelő képviselte.

A péntek esti programon lelkészünk, Bencze András is részt vett, és mint püspökhelyettes, ő tartotta az esti áhítatot.

Ppéntek este az alkalom **Pröhle Gergely** országos felügyelő köszöntésével kezdődött. Ezután **Michael Martin** bajor egyházi főtanácsos, a Bajorországi Evangélikus Egyház tapasztalatait osztotta meg a hallgatósággal a világiak egyházi szolgálatáról. Az **egyház világi szolgálattevői és civil-társadalmi elköteleződése** címmel. Elmondta, hogy minden megkeresztelt hívást kap a gyülekezetben való szolgálatra, ebben nincs különbség lelkészek és világiak között. Sok az önkéntes szolgálatra jelentkező, még a templomba nem járók között is. Négylépcsős képzési folyamatban kell részt venniük, melynek végén képzett lektorok lehetnek, akik az ige felolvasásában segítenek, vagy úgynevezett felolvasó istentiszteletet tartanak olyan napokon vagy alkalmakon, amikor a lelkész nem tud jelen lenni. Ők ilyenkor az istentiszteleti intézet által előre megírt prédikációkat olvassák fel. Én hozzászólásomban jeleztem, hogy gyerekkoromban a szülőfalumban is volt hasonló alkalom, amikor előre megírt prédikációt egy arra alkalmas személy olvasott fel. (Ezt az alkalmat akkor *könyörgésnek* nevezték.) Érdekes volt hallani, hogy náluk az egyháztagek száma az utóbbi időben csökkent, az önkéntesek száma ugyanakkor növekedett. A legtöbbjük azért végzi a szolgálatot, mert az örömet okoz nekik, vagy mert szeretnének valamit tenni másokkal közösen a szabadidejükben – felelősségteljes keresztényként.

Szombaton **Fabiny Tamás** elnök-püspök áhítata után értékes előadások következtek, melyeknél most csak a címek és előadók felsorolására szorítkozom.

- Missziós célok gyülekezeteinkben – bevezette: Gáncs Péter ny. püspök, moderátor: Pröhle Gergely országos felügyelő
- Feladatmegosztás a gyülekezetben – bevezette: Gregersen-Labossa György, moderátor: Mészáros Tamás kerületi felügyelő
- Gyülekezeteink gazdálkodása – bevezette: Kondor Péter püspök, moderátor: Font Sándor kerületi felügyelő
- Gyülekezetek és intézményeink kapcsolata – bevezette: Tölly Balázs zsinat nem lelkészi alelnök, moderátor: Fábri György kerületi felügyelő
- Áhítat – Kondor Péter püspök
- Beszélgetés

Vasárnap a program úrvacsorás istentisztelettel zárult, melyen **Hafenschner Károly**, a zsinat lelkészi elnöke, az Evangélikus Hittudományi Egyetem Gyakorlati Tanszékének vezetője prédikált Tit 2,11-ek alapján.

Írásom elején jeleztem, hogy az eddigi gyakorlattól két szempontból nézve is eltérő volt ennek a konferenciának a szervezése. A bajor egyháztanácsoson kívül nem hívtak meg külső előadót. A cél az volt, hogy egymás példáiból tanuljunk. A résztvevők bemutatkozásának új módja is ezt a célt szolgálta. A bemutatkozás úgy történt, hogy az egyes témákhoz feliratkozva, rövid hozzászólásban beszéltünk arról, hogy a saját gyülekezetünkben hogyan valósul meg az adott szolgálat, vagy tevékenység. (Én a „*Feladatmegosztás a gyülekezetben*” című bevezetőnél beszéltem a gyülekezetünkről, és akkor mutatkoztam be) Valóban sok tanulságos példát hallottunk egymástól.

Összegezve a tanulságokat és élményeket, eredményes együttlétnék lehettünk résztvevői.

Pröhle Gergely zárszavában elhangzó szójátékkal fejezem be írásomat: Nem az a fontos, hogy híres, hanem **örömhíres evangélikusok** legyünk!

Prépost Károly
másodfelügyelő

Adatvédelmi tájékoztatás a Székesfehérvári Evangélikus Egyházköztség Gyülekezeti Hírmondójával kapcsolatban

A Gyülekezeti Hírmondó rendszeres olvasójaként szeretettel köszöntjük.

Ön a gyülekezeti tagok nyilvántartásáról készült listában megadta a lakcímét. Évente négy alkalommal erre a címre eljuttatjuk Önnek gyülekezeti újságunkat.

Az európai és magyar adatvédelmi jogszabályoknak (GDPR) való megfelelést, az átláthatóságot, a magán- és hitélet védelmét, az Ön személyes adatainak biztonságára vonatkozó felelősségünket kötelező érvényűnek tartjuk.

Tájékoztatjuk, hogy az Ön címét a Székesfehérvári Evangélikus Egyházköztség irodai számítógépén tároljuk, és azt harmadik fél számára nem adjuk ki. Az adatkezelés célja, hogy a Gyülekezeti Hírmondót rendszeresen olvasó egyháztagek, az abban található hitéleti írásokat, és információkat megkapják.

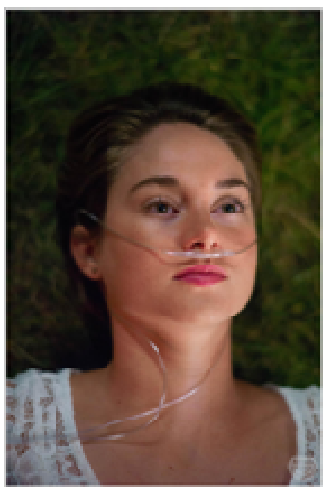
A Gyülekezeti Hírmondóra vonatkozó adatkezelés egészen addig tart, amíg a listáról történő törlését nem kéri tőlünk.

E-mail címünk: szfvar@lutheran.hu

Erős vár a mi Istenünk!

Gondolatok a fájdalomról

(az írás ihletője John Green: *Csillagainkban a hiba* c. könyve)

Sokan úgy gondolják, hogy nincs rosszabb a testi fájdalomnál, és azért imádkoznak, hogy ne kelljen fizikai gyötrelmekről szenvedniük, különösen életük alkonyán betegen, kiszolgáltatottan a kórházban. Elgondolkodtatt egy idézet a *Csillagainkban a hiba* c. könyv kapcsán, melyben a tüdő-rákos beteg főszereplő, a tizenéves Hazel Grace így számol be egyik gyötrelmes kórházi élményéről:

„Kibíráhatatlan volt az egész. Percről-percre rosszabb lett. Az első kérdések egyike, hogy tízes skálán mekkora a fájdalom? Beszélni sem tudtam, de kilencet mutattam. Később, mikor jobban lettem, a nővér harcosnak szólított. Tudod, miért vagy az? Mert a tízesre is kilencet adtál. Nem a bátorság adatta velem a kilencet, csak tartalékoltam a tízest.” Vajon milyen fájdalomra tartogatta a tízest?

Számos, ősidők óta élő tanítás szerint az ember felépítése összetett, nem csak a látható, tapintható teste létezik. Hiszen vannak „láthatatlan” érzelmeink – örömünk, bánatunk – és gondolataink is; pl. emlékeink a múltból, elképzeléseink a jövőről, illetve jelen tetteink mozgatórugói is ebből fakadnak. Logikus a következtetés, hogy amennyiben van lelkünk - érzelmi és mentális tevékenységünk -, a fájdalom ezt a dimenziót is érintheti. De hogy fájhat az ember lelke? Például úgy, hogy vágyunk valamire, amit nem érhetünk el, vagy elvesztünk valakit, aki nagyon fontos volt számunkra. Ki ne tudna a saját életéből felidézni hasonló esetet? A könyvben Hazel összeveti a halálos betegség által rá és szüleiére mért lelki kínokat: *„Mert csak egyetlen ótvarabb dolog van a világon annál, ha az ember tizenhat évesen harap a fűbe a ráktól, mégpedig az, ha az embernek olyan kölyke van, aki fűbe fog harapni a ráktól.”*

Hazel Grace a tízes fokozatú skálán a tízest, azaz a legerősebb fájdalmat egy ilyen lelki fájdalommal azonosította: élete legnagyobb kinszenvedése az volt, hogy elveszítette szerelmét, Gus-t, akit az orvostudomány sajnos nem tudott megmenteni a csontrákban történő végleges leépüléstől. *„És most itt volt a nagy és rettenetes tízes, újra és újra lecsapott rám, miközben mozdulatlanul és magányosan feküdtem az ágyamban, a mennyezetet bámultam; a hullámok nekivágtak a szikláknak, azután visszahúztak, hogy ismét*

odavághassanak a fűrészfogú zátonyhoz, és én lebegtem arccal fölfelé a vízben anélkül, hogy megfulladtam volna.”

Össze lehet egyáltalán hasonlítani a fájdalom két dimenzióját? Mondhatnánk, hogy mindig azt érezzük erősebbnek, amelyik éppen elborít minket. Ám Hazel szerint egyértelműen a lelki gyötrelmek az embert próbálóbbrak. Talán mert az ember igazi valója közelebb áll a lelki, mint a fizikai - testi dimenzióhoz?

A legtöbb vallás és filozófia szerint testünk csak a földi élethez nélkülözhetetlen porhüvelyül szolgál, amit lete szünk a halál után, ám egy részünk tovább él, mert az halhatatlan. A halál közeli élményekből visszatérők elbeszélései alapján az „odaát” töltött rövid idő meghatározó élménye az ún. életfilm átélése volt számukra, melynek során életük fontosabb eseményeit tapasztalták meg újra, ám ezúttal nem a saját, hanem azon embertársuk szempontjából, akit megbántottak, vagy éppen akin segítettek. Komoly lelki fájdalmat vagy örömet éltek át „test nélkül” a másokat bántó vagy oltalmazó szavaik illetve tetteik nyomán. Visszatérve az életbe, alapvető változáson mentek át; ráébredtek saját felelősségükre, hogy a földi életük minden rezdülésének van következménye.

Mit ébreszt bennünk a fájdalom? A testi fájdalom szembesít minket azzal, hogy fizikailag létezzünk, hiszen csak a földi életben és véges ideig tapasztalható meg. A lelki fájdalom létezése ráébreszt minket egyrészt a finomabb dimenzióknak időtlenségére - hiszen a kiváltó ok megszűnése után is fennállhat -, másrészt arra, hogy nemcsak mi magunk lehetünk okozói szenvedésünknek, de a kapcsolataink is. Mondhatná valaki, hogy ha nem kötődünk olyan erős mértékben másokhoz, úgy az elvesztésükből adódó lelki sérülés sem jutna el hozzánk. Ám, aki a fájdalomtól való menekülés miatt kerüli a társas kapcsolatokat, az nem is él igazán. Elesik a sok-sok örömtől, amit az együtt töltött idő, az egység és szeretet megélése ad. Nem tanul a földi élete során annyit a világtól elvonuló, aszkéta életmódot folytató ember, mint az, aki az élet sűrűjébe vetve magát tetteivel nemcsak önmagát, de a körülötte lévő világot is igyekszik jobbá tenni. Szeretteink elvesztése nem csak szomorúsággal tölthet el minket, hanem a velük töltött boldog idő emlékeivel is. *„El sem tudom mondani, milyen hálás vagyok a mi kis végtelenségünkért. A világért se cserélném el. Az örökkévalóságot adtad nekem a megszámozott napokban, és én hálás vagyok érte.”* – mondja Hazel, az életre szóló pozitív élményt megerősítve magában.

Kontó Gizella

EKME Konferencia Piliscsabán

Ha július eleje, akkor EKME Piliscsabán. Tartalmas, izgalmas 4 napos konferencia, ahol hitteli, elhivatott-elhívott emberekkel lehet találkozni, jó előadásokat lehet hallgatni és még szórakoztató programokra is futja a szervezők energiájából.

Megismertet olyan bel- és külföldi missziói szervezetekkel, amelyek segíthetnek találni olyan szolgáltatásokat, amelyeket lehet támogatni vagy aktív részt vállalni a munkájában. Valamint segíthet azoknak, akik elhívást éreznek és a külső misszióban szeretnének szolgálni.

„Menjete el, tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek a nevében, tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit parancsoltam nektek. És íme és titelek vagyok minden napon a világ végezetéig.” (Mt 28, 18-20)

Ez a bevezető az EKME- Evangélikus Külmissziói Egyesület- szórólapjáról való tömör bemutatkozás. Mint évek óta mindig, most is július elején került megrendezésre a szervezet éves konferenciája, Piliscsabán. Mottója „Árral szemben”. Számos előadás és foglalkozás mutatta be, hogy a nagyvilágban milyen a kereszténység, ezen belül is a lutheránus vallás helyzete, milyen segítséget, támogatást tud nyújtani a keresztény Európa, ezen belül a mi egyházunk illetve az EKME. Néhányat ajánlanék a kedves olvasó figyelmébe.

A Bajor Missziói Szövetség lutheránus előadója, Valiriana madagaszkári. Madagaszkárról, lutheránus családból való, az 'Eine Welte' bajor szervezet állandó munkatársa. Feladata a lutheránus gyülekezetek erősítése Madagaszkáron a szervezet segítségével. Férje belorusz, ő a 'Bread for the World' /Kenyeret a világnak/ nevű német egyházi szervezet munkatársa.

Hallottunk beszámolót a Pápua Új-Guineai lutheránus egyház működéséről Penga Nimbo lelkész előadásában. Éppen Németországban, képzésen tartózkodik. Országában a lakosság 90%-a keresztény, ebből 1,2millió lutheránus. Bemutatta, hogyan működik az ő gyülekezete: a gyerekeknek vasárnapi iskolát tartanak, kórházat tartanak fenn, a nők egylete nagyon erős, a fiataloknak nyári Luther-táborokat szerveznek. A globalizáció őket sem kíméli, ugyanolyan problémákkal szembesülnek, mint a világ bármely részén: a Facebook káros hatása, a nők elleni erőszak, iskolai erőszak, környezetpusztítás, a muszlimok elleni erőszak.

Bálint Zoltán a mozambiki evangélikus egyház új híreit közölte: itt 2006-ban jött létre az Evangélikus Egyház. A lelkészek önkéntesként végzik a munkájukat, nem kapnak fizetést. Képzést kapnak, nemzetközi segítséggel már lelkészképző központjaik is vannak. A gyülekezetek száma folyamatosan gyarapszik, mi több, az állam is elismerte törvényes egyháznak az evangélikus egyházat. Érdekesség,

hogy a német liturgia elafrikaisodott formáját használják, 3-4 órát is eltarthat egy istentisztelet.

A konferencia motorjai a Bálint házaspár voltak, akiket sokan ismernek kenyai missziójukról, Bea könyveiből. Pár éve hazatértek, de az általuk indított támogatóprogram változatlanul működik. Ennek az a lényege, hogy közel 40 fiatal tanulmányait fizetik, akik a nairobi nyomornegyedben élnek. Kenyában az állam nem biztosítja az ingyenes oktatást, aki tanulni akar, fizetnie kell. Magyar pénzben fejésként 3000 Ft fedezi egyhavi költségeiket, ez a tandíjat, tankönyveket, egyenruhát és tulajdonképpen az életet jelenti számukra. Az előbb említett 40 főt magyarországi támogatók segítik adományokkal. Bea kiemelkedő sikerről is beszámolt, egy testvérpár egyik tagja orvosi egyetemre mehetett, másikuk tanárjelölt, mindez a program és a támogatóknak köszönhető.

Göllner Zsófia és Greizer Miklós a Pápua Új-Guineához tartozó Vanuatu szigetén végzett missziós munkájukról számoltak be. Feladatuk a Biblia helyi nyelvre való lefordítása és a helyi viszonyokhoz és lehetőségekhez igazodó terjesztése. Hivatalos adat, hogy a világ 6877 nyelvéből 1967 nyelvre nincs még lefordítva a Biblia, és a Wyclif szervezet célja az, hogy 2040-re minden nyelvre lefordítsák. E célkitűzés munkásai a Greizer házaspár, akik gyermekeikkel együtt vállalták a missziós életet és a Biblia terjesztését. Az ő környezetükben például meghökkentően érdekes kivitelű hangzókönyv formájában, mert az itt élő népek kultúrája a beszédre épül, nem az olvasásra, ezért fontos, hogy hallják a Bibliát. Akár napelemmel működő zsebmagnetofon formájában is.

A szervezet támogatói erősen korosodnak, ezért is volt üdítő, hogy az ország néhány evangélikus iskolájából fiatalok is csatlakoztak a konferenciához. Aktívan vettek részt a programokban, ha kellett, eljátszottak egy nairobi piaci jelenetet, ha kellett, afrikai makett falut készítettek sok fantáziával, kedvvel.

Annyit talán megállapíthatunk, hogy Európán kívül erőteljesen növekszik a keresztények száma, ezen belül az evangélikusoké is. A másik, hogy ezek működését komolyan támogatják európai szakosodott szervezetek. Mi, akik nem vagyunk aktívak a misszióban, mit tehetünk? Támogathatjuk adományokkal a rászorulókat, imádkozhatunk értük és munkájukra kérhetjük Isten áldását. De elmehetünk egy konferenciára is, ahol személyesen találkozhatunk és meghallgathatjuk a missziós testvérek tapasztalatait.

A székesfehérvári gyülekezetből hárman vettünk részt, örömminkre Molnárné Mártika is velünk tudott tartani.

Erős vár a mi Istenünk!

Mészáros Magdolna, Dr. Szinnyei Katalin

Visszatekintés a nyárra

(A „Hit-Remény-Szeretet” Nyugdíjas Klub
visszatekintése egy nyári, kedves, tartalmas eseményre)

Közeledvén a télhez, jó érzés visszatekinteni a nyári időszakra. A *Nyugdíjas Klub*-unk 2018. június 4-én autóbusszos kirándulást tett Veszprém szép városába, a Kelenföldi Gyülekezet nyugdíjasaival karöltve. Gazdag volt a nap programja. Érkezésünket követően, a Veszprémi Evangélikus gyülekezet lelkészénője, Isó Dorottya fogadott bennünket. Helyet foglaltunk a templom ódon padsoraiban, és részletes ismertetést kaptunk Isten házának történetéről, valamint a gyülekezet életéről. Jó érzés volt beszélgetni a veszprémi gyülekezet dolgairól. Rövid tartózkodás után, a szomszéd épületben lévő jól működő étteremben elfogyaszthattunk egy finom ebédet. Ezt követően felkerestünk egy kávéházat is.

A program szerint, az előre megrendelt városnéző autóbussz körbevitt bennünket a városon, ismertetve a történelmi nevezetességeket. A viaduktról nézve gyönyörű volt a városra és a Bakony hegyeire mutató panoráma.

Időnkbe még belefért egy városnéző séta is, mely a Fő utcán történő „bandukolásban” valósult meg.

A délutáni órákban, a Székesfehérvár-Budapest vonalon közlekedő autóbusszal, szép élményekkel gazdagodva érkeztünk haza. Az idő is ragyogó volt – nem volt kánikula – mindenki jól érezte magát.

Szeretetteljes beszélgetések zajlottak a két nyugdíjas klub tagjai között, így még jobban elmélyült a köztünk lévő kapcsolat.

Meg kell említenem barátnőm, Kissné Kárász Rózsa önzetlen közreműködését a hathatós szervezésben.

Köszönöm neki, hogy segítségemre volt!

Az élmények még most is elevenen élnek bennem, ezért tavaszra is szervezünk közös kirándulást..

Talán a Balaton fővárosába, Siófokra, ahol a híres, Makovecz Imre által tervezett evangélikus templomot is tervezzük meglátogatni.

Erős vár a mi Istenünk!

Szeretettel:

Kárász Zsuzsa
Nyugdíjas Klub vezető

Virág Jenő: Dr. Luther Márton önmagáról

A lipcsei vitatkozás

Eck János az ingolstadti egyetem tanára többször írt már Luther ellen anélkül, hogy a közvélemény őt észrevette volna. Mindenáron a nagy nyilvánosság elé akart kerülni. A kegyelem és a szabad akarat kérdésében ellentétben állott Karlstadt András wittenbergi egyetemi tanárral. A kérdés tisztázására Eck vitatkozásra hívta ki Karlstadttól Lipcse városába. Mikor azonban Luther elolvasta Eck vitatételeit, igen meglepődött, mert azok nem annyira Karlstadt, mint inkább őellene irányultak. Eck ismerte azt a pápai nyilatkozatot, mely szerint az egyház hivatalosan is helyesnek tartja a búcsúk hirdetését és árusítását. Így tehát a hivatalos egyház védelme alatt érezte magát. Eck János fölvetette azt a kérdést, vajon honnan ered a pápa elsőbbsége? Eck szerint a pápa mindenkor Péter követője s így Krisztus utódja. Luther szerint viszont a pápák hatalmi igénye csak a negyedik században kezdődik. A pápa egyházi egyeduralma azonban még Luther előtt száz évvel sem volt meg, mert a konstanzi zsinat (1414-1418) kijelentette egyik hivatalos iratában (Sacrosancta, 1415. TV. 6.), hogy az egyházban a legfőbb hatalom a zsinaté és nem a pápáé.

A lipcsei vitatkozásban felszínre került gondolatok hatalmasan megmozgatták a lelkeket. Különösen helyeselték a kortársak Luthernek azt a megállapítását, hogy a pápa hatalma nem Krisztustól ered, hanem emberektől.

Lipcsebe való megérkezésünk órájában, még ki sem szálltunk a kocsiból, a merseburgi püspöknek a vitatkozás ellen kiadott tilalmát szegezték ki a templomok ajtajára. Ennek megírásánál a kérdésre vonatkozó új pápai magyarázatot érvényesítették és mellékeltek is azt hozzá. A tilalmat azonban figyelmen kívül hagyták és azt, aki kifüggesztette, a városi tanács börtönbe záratta, mivel az ő előzetes tudomása nélkül cselekedett.

Amikor ezzel a mesterséges fogással mit sem értek el, másra szánták el magukat. Külön magukhoz hívták Karlstadt Andrást és igen bő beszéddel arra igyekeztek rávenni, hogy a vitatkozás előszóval történjék ugyan, de jegyzőkkel okmányszerűleg ne rögzíttessék le. Eck akarta így. Azt remélte ugyanis, hogy nagy hangjával és mozdulataival túlsúlyra juthat. Ezzel szemben Karlstadt azt válaszolta, hogy amúgy állapodtak meg s követelte, hogy a szerződéshez alkalmazkodjanak, ti., hogy a vitatkozást jegyzők írják le.

Másnap (1519. június 27.) engem külön is hívtak és ugyanazt az ajánlatot tették. Én ezeket a feltételeket mind visszautasítottam, mert féltem a római pápától és mert barátaim is ezt tanácsolták. Erre felkínálták a többi egyetemeket a római pápa kizárása mellett. Én azonban azt kívántam, hogy hagyják meg szabadságunkat úgy, amint eredetileg megegyeztünk. Amikor ezt nem akarták, a vitatkozást kereken visszautasítottam. Erre azonnal azt a hírt röppentették szét, hogy nincs bátorságom a vitatkozás elfogadására.

A vitatkozást Eck először Karlstadttal folytatta egy hétig, a szabad akaratról. Karlstadt, aki könyveit magával hozta, a szabad akaratra vonatkozó érveket és megoldásokat Isten segítségével kitűnően és győzedelmes erővel adta elő.

A második héten (július 4-9.) Eck velem vitatkozott. Eleinte egészen éles volt a vita a római pápa főhatalma felett. Fő érvei ezek az igék voltak: "Te Péter vagy" (Mt. 16, 18), továbbá: "Legeltesd az én juhaimat", "Kövess engem és Atyádfiait".

Én viszont Eck szemei elé tártam a görögkeletiek ezeréves történelmükkel és azokat az egyházatyákat, akik nem voltak a pápa alattvalói. Ekkor még nem tagadtam, hogy a pápának különös tisztelet jár. Végül a zsinat tekintélyéről folyt vitatkozás. Én a nyilvánosság előtt kijelentettem, hogy *Konstanzban* istentelenül kárhoztattak néhány olyan tételt, melyet tisztán és világos szavakkal tanítanak Pál apostol, Augustinus, sőt maga Krisztus is. Erre előtört a méreg a viperát. Igen-igen nagynak tüntette fel az én "gonoszságomat" és szinte magán kívül volt amikor a lipcseieknek hízelgett. Végül én a zsinat saját szavaival bizonyítottam be, hogy nem minden ott kárhoztatott tétel eretnek és téves. Ezért ő bizonyítékaival mit sem ért el. Így hát az ügy még függőben maradt.

A harmadik héten a bűnbánatról, a tisztítótűzről, a bűcsúról s a lelkeszek feloldozó hatalmáról vitatkoztunk egymással. Karlstadttal ugyanis nem szívesen vitatkozott. Ő csak velem akart dolgozni. A bűcsű teljességgel megbukott s Eck majdnem mindenben egyetértett velem. Sőt a bűcsű védelme nevébe és gúnyba fulladt, holott én azt vártam, hogy a tervezett vitatkozásnak ez lesz a fő tárgya. Végül még a nyilvánosság előtt mondott prédikációjában is bevallotta ezt s a köznép is rájött arra, hogy Eck a bűcsűt értéktelennek tartja.

Amikor az én vitaközlésem lezárult, az utolsó három napon ismét Karlstadttal vitáztam. Ekkor újból elfogadott mindent és kijelentette, hogy egyetért velünk. Mégpedig abban, hogy annak cselekvése, ami bennünk van, bűn; hogy a szabad akarat kegyelem nélkül másra nem képes, mint bűnre; hogy minden jó cselekedetben ott van a bűn; hogy az is merő kegyelem, ha a bennünk levők cselekvésével a kegyelemre készülünk elő.

A gyűlés utolsó szörnyűsége a következő volt. A pomerániai herceg, a mi wittenbergi egyetemünk rektora Péter-Pál-napján meghívott, hogy őfensége előtt hirdessem az evangéliumot a várkapornában. Prédikációm híre egyszerre megtöltötte az egész várost s az egybeseregülő férfiak és asszonyok nagy tömegétől kényszerítve éreztem magam, hogy a vitatkozás termében prédikáljak. Odaállították és odahívták a mi magistereinket és a legellenségesebb érzelmű megfigyelőket. Éppen arról az evangéliumi szakaszcól kellett szólanom, mely nyilvánvalóan a két vitatkozás tárgya volt. (Mt. 16, 13-19.) Így az egybegyűlte előtt ismertetnem kellett az egész vitatkozás tartalmát. Ez természetesen nem tetszett a lipcseieknek. Erre Ecket állították ellenem sorompóba. Négyeser prédikált különböző templomokban, minden tételemet ócsárolta és nyilvánosan gyalázta azokat. Ugyanis ezzel bízták meg a "hittudósokká", az én lipcsei ellenségeim. Ezzel szemben engem egyetlen egyszer sem engedtek ezután prédikálni, jóllehet sokan óhajtották. Engem csak vádolni és gyanúsítani akartak, de igazolásomat nem akarták hallani. Így tettek a vitatkozás alkalmával is. Jóllehet Eck volt a támadó, mégis ő kapta az utolsó szót, hogy én őt meg ne cáfolhassam.

6 napos Szentföldi körút gazdag programmal

Lelkeszi vezetéssel, ajándék félpanzióval
2019. február 11-16.

1. nap: Budapest – Tel Aviv – Haifa- Tiberias
2. nap: Genézreti-tó – Tabgha – Capernaum- Betlehem
3. nap: Jeruzsálem – Betlehem
4. nap: Jeruzsálem
5. nap: Holt-tenger – Massada
6. nap: Tel Aviv – Budapest

Részvételi díj: 225.800 Ft/fő (Előleg 75.000 Ft/fő)

-10.000 Ft/fő előfoglalási kedvezmény január 10-ig !

(Nagycsoportos ár: min. 45 fő esetén a 225.800 Ft/fő alapról -15.000 Ft kedvezmény!)

Az ár tartalmazza:

- Repülőjegy menetrendszerinti járatokra Wizz Air Budapest – Tel Aviv – Budapest útvonalon,
- Ingyenes kis kézipoggyász: 40x30x20 cm (utastérbe vihető),
- Elhelyezés 3 csillagos szállodákban, (Betlehemben 4 csillagos),
- Kétágyas, zuhanyzós/WC-s szobákban,
- Félpanzió (bőséges, svédasztalos),
- Helyi magyar nyelvű idegenvezetés,
- Transzferek,
- Belépők,
- A körutazás klímaberendezéssel ellátott buszokkal történik.

Az ár nem tartalmazza:

- Reptéri illeték 58.000 Ft/fő,
- 10 kg-os kézipoggyász (55x40x23 cm): 9.500 Ft/fő (feladandó),
- Az ajánlott borraivalót (az idegenvezetőnek, a szállodai személyzetnek, a csomaghordóknak és a buszvezetőnek kérjük összesen 30.- EURO-t számoljanak),
- Külön kérhető: egyágyas felár: 68.000 Ft/fő,
- Külön kérhető: feladható csomag: 32.000 Ft /20 kg (2 főnek is elég, felezhető),
- Külön kérhető: BBP biztosítás 590 Ft /nap/fő (70 évig, 70 felett dupla).

INFORMÁCIÓ, JELENTKEZÉS:

Bencze András püspökhelyettes: 20/82-43-301,
bencze.andras@lutheran.hu,

utazási iroda: **Hajdú Zsuzsa ügyvezető,** 30/69-81-139,
info@bhtours.hu
http://izraeliutak.hu/

Az út részletesebb programja a Gyülekezeti Házban megtekinthető.

**EVANGÉLIKUS
EGYHÁZKÖZSÉG
SZÉKESFEHÉRVÁR**

8000 Székesfehérvár
Szekfü Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677

Fax: (22) 506-678

Mobil: (06) 20 824 3300

E-mail: szfvar@lutheran.hu

Honlap:

<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bencze András lelkész

Mobil: (06) 20 824 3301

E-mail:

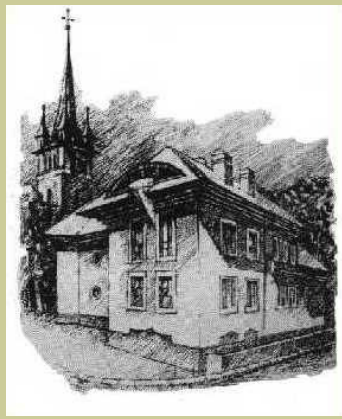
bencze.andras@lutheran.hu

Facebook oldal:

[https://www.facebook.com/](https://www.facebook.com/SzekesfehervariEvangelikusEgyhazkozseg)

SzekesfehervariEvangelikus

Egyhazkozseg

Szeretettel kérjük, támogassa adója 1 %-ával egyházunkat és alapítványunkat!

Magyarországi Evangélikus Egyház Technikai száma: 0035

„Egymásért Élni” Alapítvány adószáma: 18480067-1-07

Alapítványunk bankszámlaszáma: 10200232-29375211

Egyházközségünk bankszámlaszáma: 11736116-20082422

ALKALMAK A GYÜLEKEZETBEN

Székesfehérvár

2018.12.01. Családi adventezés 16:00 h

2018.12.02. Advent első vasárnapja, istentisztelet 10:30 h

az Evangélikus Kórus szeretetvendégsége 16:00 h

2018.12.09. Advent második vasárnapja, istentisztelet 10:30 h

Adventi vásár megnyitása az istentisztelet keretében

2018.12.12. Evangélikus Kórus karácsonyi műsora a SZIM-ben 15:00 h

2018.12.16. Advent harmadik vasárnapja, istentisztelet 10:30 h

2018.12.20. Kuti Donát orgonakonzertje a templomban 17:00 h

2018.12.22. Angyaljárás 9 h

2018.12.23. Adventi negyedik vasárnapja, istentisztelet 10:30 h

2018.12.24. Szentesti istentisztelet a hittanos gyerekek és az énekkar szolgálatával 16:00 h

2018.12.25. Karácsony ünnepe, istentisztelet az énekkar szolgálatával 10:30 h

2018.12.26. Karácsony második napja, istentisztelet 10:30 h

2018.12.30. Karácsony utáni vasárnap, istentisztelet 10:30 h

2018.12.31. Óév este, óév búcsúztató áhítat 18:00 h

2019.01.01. Újév napja, istentisztelet 10:00 h

2019.01.06. Vízkereszt ünnepe, istentisztelet 10:30 h

2019.01.21-27. Ökumenikus imahét

Fehérvárcsurgó

Istentisztelet minden vasárnap 9 h

2018.12.09. Családi adventezés 14:30 h

Adventi alkalom, gyertyagyújtás a főtéren a gyerekek szolgálatával 17:00 h

2018.12.24. Ünnepi Istentisztelet 15:00 h

2018.12.25. Karácsony ünnepe, istentisztelet 9:00 h

Istentiszteletek a szórványgyülekezetekben

Sárosd

2018.12.09. Istentisztelet 15:00 h

2018.12.25. Karácsony ünnepe, Istentisztelet úrvacsoravétellel 15:00 h

Gárdony

2018.12.09. Istentisztelet (Bóné Kálmán út Református Imaház) 9.00 h

2018.12.23. Istentisztelet 9:00 h

2018.12.25. Karácsony ünnepe, Istentisztelet úrvacsoravétellel 9:00 h